

Bona Llevor

Setmanari Regionalista

Redacció i Administració:
Carrer del Carme, n.º 58

MALGRAT, 1 Septembre de 1918
No's retornen els originals

Subscripció:
Un any. . . . . 5'00 pessetes
Un trimestre . . . . . 1'25
NOMBRE SOLT. . . . . 0'10

Acció parroquial La casa del Poble

En la conclusió quarta del Congrés litúrgic celebrat tres anys enrera a Montserrat hom llegeix aquestes paraules: «La parroquia cèl·lula vivent de les institucions geràrquiques i instrument directe de la acció pastoral del Bisbe, es la Casa pairal dels cristians».

Heus aquí un calificatiu tant just i apropiat que ningú es capaç de trobar-ne un altre que millor se amotllés a la fàsis íntima d'aquesta institució tan humil en la seva avariciencia, com estimable en els seus fruits i en la seva constitució ínterna.

La parroquia es com el niu de nostres amors; en ella hom aprés, com a bons fills, a aixecar el pensament i el cor a Deu, a venerar a la Patria i a consagrar nostres afectes a la família; ella es qui'ns uneix a tots amb llaços de germanor; ella, qui ens vetlla, com mare carinyosa, desde que fem la entrada'n aquest mon, fins a nostre traspàs a l'altre vida a la qual ens acompanya amb sos conços espirituals, unics eficaces en la última hora.

Un infant, a mida que creix, possa arrels a casa seva, per que hi va naixer; els miraments paternals el robusteixen; aferrat als pits de la seva mare, s'alimenta; si cau malalt, un cor amorós li cerca medicina; no li manca qui'l vetlla i'l vigoritza; perquè'l seu esperit tendeix a associarse amb els seus semblants necessita qui'l dirigeixi i l'orienti; i en esser conscient de que la natura's fon en la balsera del

temps i de que haurà de retre tribut a la mort, mes tard o més d'hora, sen una veu interior que li diu: —«Cal que les generacions no s'extingeixin i que'ls pobles trovin noves famílies que'ls fassin grans»—I es quan una part de la humanitat se ajunta a la molter per tal de propagar la raça humana.

Pro l'home no es solament carn sinó que té un esperit immortal i superior a la materia. Per aixó; totes les vicisituts de la vida física i social les podem també considerar en l'ànima d'una manera ben anàloga. Aixís el veíem naixer a la vida de la gracia per mitjà del *Sant Baptisme*, vigoritzarse per la *Confirmació*; nodrir se amb la mateixa carn de Jesucrist, en la *Sagrada Eucaristia*; gorir se les nafres del pecat en la *Penitencia*; convaleixer esperitualmente en la *Extrema unció*; brillant davant de la societat cristiana amb la auriola de la Autoritat geràrquica que l'*Ordre Sagrat* dona a n'aquells que son cridats per Deu a rebre'l mentres altres omplen la terra de fruits de benedicció copçats del arbre del Amor sant, plantat al peu del altar al unir-se amb el vincle del *Matrimoni*. I si la vida primerament descrita o sigui: la corporal es desenrot-lla en la llar i d'ella'n xucla la propia sava, els Sagraments, sava del esperit, tenen la seva arca d'or en la Parroquia on els seus fills els reben.

De consegüent, la parroquia ho es, en realitat nostre Casa pairal, pro tan mes noble i digne de vene-

ració que no pas la que materialment ens cobricela, quant mes la part superior está pel cim de l'inferior, quant més l'anima excel·leix al cós; quant més l'esperit se enlaira damunt de la materia.

Pro aquesta institució tan noble, tan gran, tan simpática, te'ls seus enemics. Com a casa pairal qu'es, no li manquen fills pródigs: son els qui escoltant a les sirenes de les passions i les prédiques d'aquells bordisencs que, conscientment, han renegat de la Fé del Amor i de la Patria han fugit a terres estrangeres, cap al regnat del vici a malbaratar la gerencia espiritual que'ls era pertocada. D'altres n'hi ha que no han arribat a tant; no son enemics declarats de la parroquia; s'haurien considerat culpables d'horrible crim si un sacerdot no hagués beneït el seu matrimoni; fan batejar als seus fills, desitgen que el Sagrat viatic els acompanyi a l'altre vida; fins observen qualques dejunis i van a missa algunes festes, pro no passen d'aquí; a la parroquia se la miren amb plena indiferencia, per a ells, no es res mes que una institució com qualsevol altre; una exigencia de la organització geràrquica cristiana, o tal volta res més qu'un honest *modus vivendi* del senyor Rector i la Clerecia. Es que no la coneixen be a la parroquia, son com aquells fills que no anyoren la vida de família, perquè no l'han tastada, pro que si la tastessin la estimarien. An aquets cal mostrarls-hi a plena llum qu'es aquesta Institució i el paper que representa dins de la organització social i'ls fruits de veritable renovació i de